ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

24. listopadu 2005 *

Ve spojených věcech C-138/03, C-324/03 a C-431/03,

jejichž předmětem jsou žaloby na neplatnost na základě článku 230 ES, podané dne 27. března 2003 (C-138/03), 24. července 2003 (C-324/03) a 9. října 2003 (C-431/03),

Italská republika, zastoupená I. M. Braguglíou, jako zmocněncem, ve spolupráci s A. Cingolem, avvocato dello Stato, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené E. de March a L. Flynnem, jako zmocněnci, ve spolupráci s A. Dal Ferro, avvocato, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: italština.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, K. Schiemann, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj) a E. Levits, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. dubna 2005,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 16. června 2005,

vydává tento

Rozsudek

1 Svými žalobami se Italská republika domáhá, aby byl zrušen:

— dopis Komise Evropských společenství ze dne 20. ledna 2003, který směřuje k odečtení části částek požadovaných pro režim podpory v rámci operačního

programu „Výzkum, technologický rozvoj a vyšší vzdělávání“ (dále jen „napadený dopis ze dne 20. ledna 2003“);

— dopis Komise ze dne 3. března 2003, kterým se určuje konečná částka uvedeného odečtení (dále jen „napadený dopis ze dne 3. března 2003“);

— dopis Komise ze dne 14. května 2003 v rozsahu, v němž zamítá způsobilost záloh vyplácených v souvislosti se státní podporou po 19. únoru 2003 k podpoře ze strukturálních fondů (dále jen „napadený dopis ze dne 14. května 2003“);

— dopis Komise ze dne 29. července 2003, kterým se zamítá způsobilost záloh vyplácených v souvislosti se státní podporou po 19. únoru 2003 k podpoře ze strukturálních fondů (dále jen „napadený dopis ze dne 29. července 2003“).

Právní rámec

2 Čtyřicátý druhý a čtyřicátý třetí bod odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21. června 1999 o obecných ustanoveních o strukturálních fondech (Úř. věst. L 161, s. 1; Zvl. vyd. 14/01, s. 31) uvádějí:

„(42) [...] platby je třeba provádět formou záloh a následnou úhradou skutečně vzniklých výdajů; [...]

(43) [...] je třeba zajistit řádné finanční řízení tím, že výdaje budou oprávněné a náležitě potvrzené [...]".

3 Článek 9 uvedeného nařízení stanoví:

„[...]

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

l) ‚konečnými příjemci' subjekty a veřejnoprávní nebo soukromé podniky odpovědné za zadávání operací. V případě režimů podpory podle článku 87 Smlouvy a v případě podpory poskytované subjekty určenými členskými státy jsou konečnými příjemci subjekty, které tuto podporu poskytují;

[...]

o) ‚platebním orgánem' jeden nebo více vnitrostátních, regionálních nebo místních orgánů či subjektů určených členskými státy pro účely vypracovávání a podávání žádostí o platby a přijímání plateb od Komise. Členský stát stanoví všechny způsoby svého vztahu k platebnímu orgánu a vztahu tohoto orgánu ke Komisi."

4 Článek 32 odst. 1 třetí pododstavec téhož nařízení stanoví:

„Platby mohou mít formu zálohových plateb, průběžných plateb anebo plateb konečného zůstatku. Průběžné platby a platby konečného zůstatku se musí vztahovat na skutečně zaplacené výdaje, které musí odpovídat platbám uskutečněným konečnými příjemci a musí být doloženy potvrzenými fakturami nebo účetními dokumenty rovnocenné důkazní hodnoty."

5 Podle čl. 32 odst. 2 prvního pododstavce nařízení č. 1260/1999 „při přijetí prvního závazku Komise provede platbu zálohy platebního orgánu. Tato zálohová platba činí 7 % příspěvku z fondů na danou pomoc. [...]"

6 Příloha nařízení Komise (ES) č. 1685/2000 ze dne 28. července 2000, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 týkající se způsobilosti výdajů na činnosti spolufinancované strukturálními fondy (Úř. věst. L 193, s. 39; Zvl. vyd. 14/01, s. 122), stanoví:

„Pravidlo č. 1: Skutečně vzniklé výdaje

1. Platby prováděné konečnými příjemci

1.1 Platby prováděné konečnými příjemci ve smyslu čl. 32 odst. 1 třetího pododstavce nařízení [...] č. 1260/1999 [...] se provádějí v hotovosti, s výjimkou případů uvedených v bodě 1.4.

1.2 U režimů podpor uvedených v článku 87 Smlouvy a u podpor poskytovaných orgány určenými členskými státy se ‚platbami prováděnými konečnými příjemci' rozumějí podpory vyplácené jednotlivým příjemcům orgány, které podporu poskytují. Výplata podpory prováděná konečnými příjemci je podmíněna splněním podmínek a cílů dané podpory.

1.3 V jiných případech než v případech uvedených v bodě 1.2 se ‚platbami prováděnými konečnými příjemci' rozumějí platby uskutečňované orgány nebo veřejnoprávními či soukromými podniky, jež vyhovují kategoriím vymezeným v komplementu programu v souladu s čl. 18 odst. 3 písm. b) obecného nařízení [č. 1260/1999] a jež jsou za objednávku dané zvláštní činnosti přímo odpovědné.

[...]

2. Prokázání výdajů

Platby prováděné konečnými příjemci zpravidla doprovázejí kvitované faktury. Nelze-li tyto faktury přiložit, platby jsou doprovázeny účetními doklady se stejnou průkazní hodnotou.

Navíc v případě, kdy provedení činností není předmětem nabídkového řízení, musí být platby prováděné konečnými příjemci doloženy výdaji (včetně výdajů uvedených v bodě 1.4), které skutečně vznikly příslušným orgánům nebo státním či soukromým podnikům při provádění dané činnosti.

[...]"

Skutkový základ sporu

7 Dne 8. srpna 2000 schválila Komise operační program „Výzkum, technologický rozvoj a vyšší vzdělávání" (dále jen „program"), který je začleněn do rámce podpory Společenství strukturální pomoci v dotyčných italských regionech na základě cíle 1 nařízení č. 1260/1999.

8 Dne 7. září 2001 zaslala Komise Italské republice sdělení týkající se výkladu čl. 32 odst. 1 třetího pododstavce nařízení č. 1260/1999 (dále jen „sdělení"). Uvedený orgán v průvodním dopise uvádí, že „předmětem tohoto sdělení je objasnit některé otázky položené Komisi ohledně pojmů ‚skutečně vzniklé výdaje' a ‚platby prováděné konečnými příjemci'". Není-li konečný příjemce shodný s jednotlivým příjemcem z fondů Společenství, sdělení analyzuje způsobilost „záloh na dotace" ke spolufinancování, tj. způsobilost záloh na podpory vyplácené konečnými příjemci jednotlivým příjemcům. Komise, zdůrazňujíc nutnost zajistit, aby vykázané výdaje byly skutečné a podložené průkaznými doklady, činí závěr, že „zálohové platby provedené konečným příjemcem nelze zahrnout do výdajů vykázaných Komisi, ledaže by uvedený konečný příjemce mohl prokázat, že koncový příjemce využil tuto zálohy k uhrazení skutečných výdajů".

9 Napadeným dopisem ze dne 20. ledna 2003 zaslaným Italské republice rozhodla Komise odečíst částky týkající se záloh a přerušit platební postup do předložení potvrzení výdajů týkajících se programu.

10 Napadeným dopisem ze dne 3. března 2003 Komise uvedla, že nařídila platbu nižší částky, než je částka, která byla předmětem žádosti s přihlédnutím zejména k odečtení částky 3 163 570,18 eura odpovídající uvedeným zálohám.

11 Současně s těmito skutečnostmi byl zahájen postup konzultace ve výboru pro rozvoj a přeměnu regionů (dále jen „výbor") s cílem vymezit způsoby zjednodušení řízení strukturálních fondů. Pokud jde zejména o finanční řízení, výbor přezkoumal otázku týkající se způsobilosti záloh v rámci režimu podpor. Jelikož podle Komise platná právní ustanovení takovou způsobilost vylučují, předložila Komise výboru návrh změny nařízení č. 1685/2000, který pozměňuje mimo jiné pravidlo č. 1 obsažené v příloze tohoto nařízení o skutečně vzniklých výdajích. Jelikož na sedmdesátém třetím zasedání výboru konaném dne 19. února 2003 nebylo dosaženo žádné dohody s členskými státy, rozhodla se Komise od uvedeného návrhu ustoupit.

12 Napadeným dopisem ze dne 14. května 2003 informovala Komise Italskou republiku o výsledku diskuze, která ve výboru proběhla, a potvrdila, že její stanovisko týkající se záloh vyplácených v rámci režimu podpory zůstává stejné jako stanovisko vyjádřené ve sdělení. Komise nicméně prohlásila, s odkazem na pochybnosti, které by mohly vzniknout ohledně přesné povahy platných ustanovení a aby nebyla zklámána očekávání, jež mohla legitimně vzniknout po diskuzi uzavřené dne 19. února 2003, že bude považovat za způsobilé zálohy, ohledně kterých existovalo rozhodnutí o poskytnutí podpory nebo byl uzavřen postup nabídkového řízení před uvedeným datem.

13 Dopisem ze dne 23. května 2003 tak Komise informovala italské orgány, že zahájila postup vyplácení částky, která byla odečtena napadenými dopisy ze dne 20. ledna a 3. března 2003, které byly v důsledku toho zrušeny. Platba částky 3 163 570,18 eura byla provedena dne 5. června 2003.

14 Komise konečně předala italské vládě napadený dopis ze dne 29. července 2003, v němž uvedla, že bylo vypracováno nové znění napadeného dopisu ze dne 14. května 2003 za účelem odstranění několika chyb v překladu. Toto nové znění se lišilo od předchozího znění pouze v jediném místě, které bylo nahrazeno.

Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

Věc C-138/03

15 Italská republika navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadené dopisy ze dne 20. ledna a 3. března 2003, jakož i všechny akty na nich založené nebo s nimi související;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

16 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— nařídil vyškrtnutí věci.

Věc C-324/03

17 Italská republika navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený dopis ze dne 14. května 2003 v rozsahu, v němž zamítá způsobilost záloh vyplácených v souvislosti se státní podporou po 19. únoru 2003 k podpoře ze strukturálních fondů, jakož i všechny související a předchozí akty;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

18 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— odmítl žalobu jako nepřípustnou nebo podpůrně zamítl jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Věc C-431/03

19 Italská republika navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený dopis ze dne 29. července 2003, jakož i všechny související a předchozí akty;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

20 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— odmítl žalobu jako nepřípustnou nebo podpůrně zamítl jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

21 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 26. ledna 2004 byly věci C-138/03, C-324/03 a C-431/03 spojeny pro účely ústní části řízení a rozsudku.

Věc C-138/03

22 Svou žalobou se Italská republika domáhá zrušení napadených dopisů ze dne 20. ledna a 3. března 2003, které směřují k odmítnutí uhrazení záloh vyplácených italskými orgány v rámci programu a určení částky odpovídajícího odečtení ve výši 3 163 570,18 eura.

23 Je však nesporné, že Komise rozhodnutím ze dne 23. května 2003 informovala italskou vládu, že rozhodnutí o odmítnutí uhradit zálohy bylo zrušeno a že byl zahájen postup vyplácení odpovídající částky.

24 Rovněž je nesporné, že platba částky 3 163 570,18 eura Italské republice byla provedena dne 5. června 2003.

25 Je třeba konstatovat, že zrušením napadených dopisů ze dne 20. ledna a 3. března 2003 žalobkyně dosáhla jediného výsledku, který jí mohla její žaloba zajistit, a že rozhodnutí Soudního dvora se proto stalo bezpředmětným. V rámci žaloby podané na základě článku 230 ES totiž může Soudní dvůr rozhodnout pouze o zrušení aktu, který je předmětem žaloby (usnesení ze dne 8. března 1993, Lezzi Pietro v. Komise, C-123/92, Recueil, s. I-809, bod 10).

26 Z toho vyplývá, že žaloba ve věci C-138/03 se stala bezpředmětnou a že není namístě ve věci rozhodnout.

Věc C-324/03

K přípustnosti žaloby

27 Komise vznesla námitku nepřípustnosti z toho důvodu, že napadený dopis ze dne 14. května 2003 nepředstavuje napadnutelný akt ve smyslu článku 230 ES.

Argumenty účastníků řízení

28 Komise uplatňuje jednak, že napadený dopis ze dne 14. května 2003 se omezuje na podání výkladu některých pravidel způsobilosti financování strukturálních fondů a nemá z tohoto titulu vůči Italské republice žádný právní účinek. Takovéto účinky by mohla mít pouze rozhodnutí, která by Komise později přijala na základě zvláštních žádostí o platbu.

29 Dále Komise tvrdí, že uvedený dopis pouze čistě potvrzuje stanovisko vyjádřené Komisí ve sdělení.

30 Italská republika odpovídá, že stanovisko vyjádřené Komisí v napadeném dopise ze dne 14. května 2003 představuje ve skutečnosti akt, který zavádí nový prvek v platném režimu v oblasti způsobilosti výdajů, a sice nezpůsobilost záloh vyplácených v rámci režimu podpory ke spolufinancování Společenství, a který, právě z důvodu své novátorské působnosti, může mít přímé účinky v právní oblasti žalobkyně.

31 Italská vláda rovněž tvrdí, že napadený dopis ze dne 14. května 2003 není aktem, který čistě potvrzuje stanovisko vyjádřené Komisí ve sdělení, jelikož je výsledkem institucionální diskuze ve výboru směřující ke změně nařízení č. 1685/2000.

Závěry Soudního dvora

32 Podle ustálené judikatury lze žalobu na neplatnost podat vůči jakýmkoliv opatřením přijatým orgány bez ohledu na jejich povahu nebo formu, která směřují k založení právních účinků (rozsudky ze dne 31. března 1971, Komise v. Rada, 22/70, Recueil, s. 263, bod 42, a ze dne 16. června 1993, Francie v. Komise, C-325/91, Recueil, s. I-3283, bod 9).

33 V projednávaném případě se jedná o dopis Komise zaslaný Italské republice, jehož cílem je oznámit hledisko tohoto orgánu ohledně nezpůsobilosti některých záloh vyplácených členskými státy k podpoře ze strukturálních fondů.

34 Za účelem ověření, zda se tento dopis omezuje na vyjádření názoru Komise, aniž by měnil rozsah působnosti právní úpravy Společenství nebo zda naopak může mít právní účinky, a zakládat tak nové povinnosti pro členské státy, je třeba přezkoumat obsah tohoto aktu.

35 Posouzení opodstatněnosti argumentu Komise musí být tedy provedeno spolu s přezkoumáním meritorních otázek sporu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 20. března 1997, Francie v. Komise, C-57/95, Recueil, s. I-1627, body 9 a 10).

36 Krom toho, jestliže je jisté, že Komise v první části napadeného dopisu ze dne 14. května 2003 opětovně potvrdila své stanovisko týkající se nezpůsobilosti záloh vyplácených členskými státy k podpoře ze strukturálních fondů tak, jak je vyjádřeno ve sdělení, je nicméně pravda, že za účelem odůvodnění uhrazení záloh poskytnutých do dne 19. února 2003 na základě ochrany legitimního očekávání členských států výslovně odkazuje v jeho druhé části na pochybnosti, které by mohly vzniknout ohledně přesné povahy platných ustanovení.

37 Jelikož napadený dopis ze dne 14. května 2003 nepotvrzuje výlučně sdělení, musí být považován za konečný výsledek nového přezkumu situace (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 9. března 1978, Herpels v. Komise, 54/77, Recueil, s. 585, bod 14).

38 Z výše uvedeného vyplývá, že žaloba C-324/03 je přípustná.

K věci samé

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 32 nařízení č. 1260/1999, jakož i z porušení pravidla č. 1 bodů 1 a 2 přílohy nařízení č. 1685/2000

– Argumenty účastníků řízení

39 Italská republika má za to, že žádné ustanovení obsažené v nařízení č. 1260/1999 a 1685/2000 neumožňuje přiznat význam činnostem jednotlivých příjemců financování pro způsobilost výdajů vynaložených konečným příjemcem v rámci režimu státní podpory.

40 Tento výklad je potvrzen zaprvé článkem 32 nařízení č. 1260/1999, který stanoví, že platby provedené konečnými příjemci musejí být doloženy, pokud je to možné, potvrzenými fakturami a v ostatních případech účetními dokumenty rovnocenné důkazní hodnoty. Zadruhé se v bodě 1.2 pravidla č. 1, které je obsaženo v příloze nařízení č. 1685/2000, stanoví, že výplata podpory prováděná konečnými příjemci je podmíněna splněním podmínek a cílů dané podpory. To v důsledku toho vylučuje jakoukoliv další podmínku ohledně doložení odpovídajících výdajů vynaložených jednotlivým příjemcem financování. Zatřetí bod 2 uvedeného pravidla č. 1 připouští, že nelze-li přiložit kvitované faktury, platby mohou být doprovázeny účetními doklady se stejnou průkazní hodnotou.

41 Podle Komise je třeba rozumět „účetními doklady se stejnou průkazní hodnotou" ve smyslu nařízení č. 1260/1999 doklady prokazující zaplacení, jež Komise uznává a přijímá v případech, kdy na základě daňových a účetních předpisů dotyčného

členského státu není namístě vystavit fakturu na vydané peníze. Neexistuje žádný důvod předpokládat, že se tyto dokumenty vztahují specificky k režimu podpor, a dokonce i v rámci těchto režimů mohou existovat potvrzené faktury pro jednotlivé prováděné operace.

42 Krom toho, pokud jde o skutečnost, že článek 32 nařízení č. 1260/1999 nezmiňuje jednotlivé příjemce financování, Komise tvrdí, že italská vláda nechává bez povšimnutí pravomoc svěřenou Komisi článkem 30 tohoto nařízení pro případné přijetí společných pravidel v oblasti způsobilosti výdajů. Není možné vyvodit z nařízení č. 1260/1999 taxativní právní úpravu, pokud jde o podmínky způsobilosti uvedených výdajů.

43 Komise upřesňuje, že bod 1.2 pravidla č. 1 přílohy nařízení č. 1685/2000 musí být chápán v tom smyslu, že vyžaduje prokázání skutečného použití financování pro uskutečnění projektů odpovídajících cílům, pro které byla podpora poskytnuta. Tuto podmínku může účinně ověřit až během poslední fáze používání podpory, tj. během fáze, která se týká jednotlivých příjemců financování jakožto vykonavatelů jednotlivých pomocí nebo operací na místě.

– Závěry Soudního dvora

44 Ze čtyřicátého třetího bodu odůvodnění nařízení č. 1260/1999 vyplývá, že jedním z jeho cílů je poskytnout záruky řádného finančního řízení zajištěním toho, že výdaje budou oprávněné a potvrzené.

45 Za tímto účelem spočívá systém zavedený článkem 32 nařízení č. 1260/1999, jakož i pravidlem č. 1 přílohy nařízení č. 1685/2000 na zásadě úhrady nákladů.

46 To znamená, že v zásadě je způsobilost výdajů vzniklých vnitrostátním orgánům k podpoře ze strukturálních fondů podmíněna předložením důkazu o jejich použití v rámci projektu financovaného Evropskou unií útvarům Komise. Takový důkaz může být vyjádřen potvrzenými fakturami nebo nelze-li tyto faktury předložit, účetními dokumenty rovnocenné důkazní hodnoty.

47 Pouze v případě, že Komise zaplatí zálohu ve výši 7 % příspěvků ze strukturálních fondů na danou pomoc, stanovenou v čl. 32 odst. 2 nařízení č. 1260/1999 nejsou vnitrostátní orgány povinny předložit již v této fázi doklady prokazující vzniklé výdaje.

48 Zálohy, které jsou vyplácené vnitrostátními orgány a které nepřekračují částku 7 % příspěvků z uvedených fondů, tak mohou být poskytnuty bez jakéhokoliv požadavku na prokázání použití. Zcela naopak, pokud, jako je tomu v projednávaném případě, překračují tyto zálohy uvedenou částku, jejich následná úhrada Komisí bude záviset na splnění formálních náležitostí uvedených v bodě 46 tohoto rozsudku.

49 V tomto posledně uvedeném případě již nebude mít platba, která má být provedena Komisí, formu zálohy, ale spíše formu průběžné platby nebo platby konečného zůstatku ve smyslu článku 32 nařízení č. 1260/1999, a v důsledku toho bude vyžadováno předložení dokladů prokazujících použití dotčených částek.

50 Napadený dopis ze dne 14. května 2003, podle kterého zálohy vyplácené členskými státy v rámci režimu podpor nejsou způsobilé k podpoře ze strukturálních fondů, ledaže by byly předloženy průkazné doklady, je tedy v souladu s článkem 32 nařízení č. 1260/1999, jakož i s pravidlem č. 1 body 1 a 2 přílohy nařízení č. 1685/2000.

51 První žalobní důvod vznesený Italskou republikou není tedy opodstatněný a musí být zamítnut.

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení podstatných formálních náležitostí

– Argumenty účastníků řízení

52 Podle italské vlády neobsahuje napadený dopis ze dne 14. května 2003 žádnou skutečnost, která by odůvodňovala stanovisko přijaté při této příležitosti. Odůvodnění uvedeného dopisu je nedostatečné a vzájemně si odporující.

53 Komise má za to, že tento žalobní důvod není opodstatněný, jelikož posloupnost událostí uvedená v napadeném dopise ze dne 14. května 2003 obsahuje všechny skutečnosti nezbytné k pochopení obou stanovisek vyjádřených Komisí. Krom toho skutečnost, že tento dopis potvrzuje pravidlo nezpůsobilosti záloh a současně považuje za způsobilé zálohy vyplacené před 19. únorem 2003, v sobě neobsahuje žádný rozpor. Tyto dva výroky odpovídají obecnému pravidlu a výjimce.

– Závěry Soudního dvora

54 Je namístě připomenout, že podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby dotčené osoby mohly rozpoznat důvody, které vedly k přijetí opatření a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum (viz především rozsudky ze dne 11. září 2003, Rakousko v. Rada, C-445/00, Recueil, s. I-8549, bod 49, a 9. září 2004, Španělsko v. Komise, C-304/01, Recueil, s. I-7655, bod 50).

55 Tento požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudky ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, C-17/99, Recueil, s. I-2481, bod 36, a ze dne 7. března 2002, Itálie v. Komise, C-310/99, Recueil, s. I-2289, bod 48).

56 Vzhledem k této judikatuře se nezdá, že by Komise nesplnila svou povinnost dostatečně odůvodnit napadený dopis ze dne 14. května 2003.

57 V tomto dopise totiž jasně a jednoznačně uvádí důvody, které vedly k opětovnému potvrzení jejího stanoviska ohledně nezpůsobilosti některých záloh vyplácených

členskými státy k podpoře ze strukturálních fondů, jakož i k rozhodnutí akceptovat úhradu záloh poskytnutých do 19. února 2003, tedy:

— neexistenci dohody ve výboru za účelem změny nařízení č. 1685/2000;

— ochranu legitimního očekávání členských států.

58 Je tedy namístě zamítnout žalobní důvod vycházející z porušení podstatných formálních náležitostí jako neopodstatněný.

59 Jelikož žádný z žalobních důvodů uplatňovaných Italskou republikou neobstál, je třeba zamítnout žalobu C-324/03 v plném rozsahu.

Věc C-431/03

K přípustnosti žaloby

60 Komise namítá nepřípustnost žaloby C-431/03 z důvodu její totožnosti s žalobou C-324/03.

Argumenty účastníků řízení

61 Žaloba, která byla podaná po podání jiné žaloby, kde proti sobě stojí titíž účastníci řízení, která má stejný předmět a je podaná na základě stejných žalobních důvodů, musí být podle Komise odmítnuta jako nepřípustná.

62 Italská vláda odpovídá, že přestože napadené dopisy ze dne 14. května a 29. července 2003 spolu zjevně souvisejí, pokud jde o obsah a funkci, představují formálně odlišné akty.

Závěry Soudního dvora

63 Italská republika se svou žalobou domáhá zrušení napadeného dopisu ze dne 29. července 2003, který nahradil napadený dopis ze dne 14. května 2003 s účinností ke dni jeho přijetí.

64 Podle ustálené judikatury musí být žaloba podaná po podání jiné žaloby, která proti sobě staví tytéž účastníky řízení, je založena na stejných žalobních důvodech a směřuje ke zrušení stejného právního aktu, odmítnuta jako nepřípustná z důvodu překážky věci zahájené (viz především rozsudek ze dne 22. září 1988, Francie v. Parlament, 358/85 a 51/86, Recueil, s. 4821, bod 12).

65 Za okolností projednávaného případu stojí proti sobě v žalobě C-431/03 titíž účastníci řízení a žaloba je založena na stejných žalobních důvodech jako žaloba C-324/03.

66 Krom toho, jak generální advokátka podotkla v bodě 15 svého stanoviska, z napadeného dopisu ze dne 29. července 2003 vyplývá, že tento dopis měl za cíl pouze opravit určité chyby v překladu, které se objevily v napadeném dopise ze dne 14. května 2003, který nebyl zrušen a měl stále právní účinky po dni svého přijetí. Krom toho Italská republika sama uvedenou opravu nenapadla.

67 Předmět této žaloby je tedy zcela stejný jako předmět věci C-324/03, tedy zrušení napadeného dopisu ze dne 14. května 2003, ve kterém Komise připouští, opětovně potvrzujíc nezpůsobilost záloh poskytnutých orgány určenými členskými státy k podpoře ze strukturálních fondů, způsobilost záloh, pokud konečné rozhodnutí poskytnout podporu dotyčným příjemcům bylo přijato nejpozději dne 19. února 2003.

68 Žaloba C-431/03 musí být tedy odmítnuta jako nepřípustná.

K nákladům řízení

69 Podle čl. 69 odst. 6 jednacího řádu, není-li vydáno rozhodnutí ve věci samé, rozhodne o nákladech řízení Soudní dvůr podle volného uvážení. V projednávaném případě měl sice Soudní dvůr za to, že není namístě vydat rozhodnutí ve věci samé v rámci věci C-138/03 z toho důvodu, že Komise zrušila rozhodnutí, jejichž zrušení se Italská republika domáhala, avšak je třeba přihlédnout ke skutečnosti, že k tomuto zrušení došlo až po podání žaloby, a že tedy žalobkyně vynaložila zbytečné náklady. Zdá se tedy přiměřeným uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

70 Podle článku 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise náhradu nákladů řízení od Italské republiky ve věcech C-324/03 a C-431/03 požadovala a Italská republika neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Ve věci C-138/03 není namístě rozhodnout.**

2) **Žaloba ve věci C-324/03 se zamítá.**

3) **Žaloba ve věci C-431/03 se odmítá jako nepřípustná.**

4) **Komisi Evropských společenství se ukládá náhrada nákladů řízení vzniklých v souvislosti s věcí C-138/03.**

5) **Italské republice se ukládá náhrada nákladů řízení vzniklých v souvislosti s věcí C-324/03 a C-431/03.**

Podpisy.